

Arrest

nr. 316 273 van 12 november 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 / 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 december 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FAES, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMAËY, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 27 februari 2012 toe op het Belgische grondgebied als niet-begeleide minderjarige vreemdeling en diende op diezelfde dag een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 25 september 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 21 december 2017 diende verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Hij werd in dit kader opgeroepen op 28 mei 2018, maar hij verzuidde te antwoorden binnen vijftien dagen waardoor werd vastgesteld dat verzoeker geacht werd zijn asielaanvraag te hebben ingetrokken.

1.4. Op 7 december 2023 werd verzoeker door de politie van PZ ANTWERPEN geïnterpelleerd wegens het gebruik van een vals Iers paspoort en een valse Ierse identiteitskaart.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 7 december 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ ANTWERPEN op 07.12.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: J.(…)

voornaam: H.(…)

geboortedatum: (…)

nationaliteit: Tanzania

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden; Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van PZ ANTWERPEN op 07.12.2023 wordt de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van valsheid in geschriften. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart al vier jaar een partner te hebben in België, echter kan de persoon in kwestie niet worden teruggevonden in de database. Daarnaast werd er geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3,1°; er bestaat een risico op onderduiken.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakte gebruik van een vals lers paspoort.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde. Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van PZ ANTWERPEN op 07.12.2023 wordt de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van valsheid in geschriften. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene verklaart dat hij niets wil zeggen over de redenen waarom hij niet kan terugkeren naar land van herkomst. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Tanzania een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingende zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet al opvolgen. We kunnen ook concluderen er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatabewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukken de motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) samen gelezen met artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten

EERSTE MIDDEL:

(...)

Eerste onderdeel: schending van artikel 7, alinea 1, 1° en 3° Verblijfswet, schending van de motiveringsplicht, schending van de zorgvuldigheidsplicht

1.

Het bevel wordt gegeven in uitvoering van artikel 7, alinea 1, 1° en 3° Verblijfswet.

De beslissing motiveert met betrekking tot het bevel en artikel 7, alinea 1, 1° dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel.

Verzoekende partij betwist niet dat hij in het Rijk zou verblijven zonder de daartoe vereiste documenten.

De verwerende partij verliest echter uit het oog dat artikel 7, eerste lid van de Verblijfswet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:".

Het artikel stelt dat het bevel genomen wordt 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'.

Verweerder kan dan ook niet voorhouden dat het zou volstaan dat verzoekende partij zich in een van de in het voormelde artikel 7, eerste lid voorziene gevallen zou bevinden en dat abstractie kan worden gemaakt van de zinsnede "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" in deze bepaling.

Het bevel dient bijgevolg minstens te motiveren dat dergelijke meer voordelige bepalingen niet aanwezig zijn.

Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 Verblijfswet en de motiveringsplicht geschonden zijn.

2.

Het bevel steunt op artikel 7, eerste alinea, 3° Verblijfswet.

*Het artikel stelt dat in dat geval geen bevel moet gegeven worden, maar kan gegeven worden.
In feite past de beslissing een automatisme toe, hoewel er ook de mogelijkheid bestaat geen bevel te geven.
Er wordt hierover niet afdoende gemotiveerd.*

3.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De verwerende partij baseert zich volledig op één enkele vaststelling van de PZ Antwerpen bij haar inschatting van het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde.

Verwerende partij verliest daarbij uit het oog dat een administratief verslag of PV niet hetzelfde is als een veroordeling door een rechtbank, na een onafhankelijk proces waarbij verzoeker zich kon verdedigen.

Het louter opmaken van een PV inzake beweerde valsheid in geschriften volstaat niet om hieruit een element van gevaar voor de openbare orde te kunnen weerhouden. Het vermoeden van onschuld verzet zich hiertegen.

Verzoeker werd nooit veroordeeld door een rechtbank. Verzoekers strafblad is tot op heden blanco, hij is bovendien niet ANG gekend.

De bestreden beslissing vermeldt geen veroordeling, maar baseert zich integraal op een PV.

Hierdoor gaat verwerende partij zeer voorbarig en onzorgvuldig te werk. Dit PV heeft geen aanleiding gegeven tot een proces of veroordeling van verzoeker.

Het is dan ook onmogelijk om met afdoende redenen te stellen dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er is tevens onvoldoende onderzocht of verzoeker een voldoende ernstige, werkelijke en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

Volgens het Grondwettelijk Hof en het Hof van Justitie moet er verwezen worden naar de concrete, relevante en bewezen handelingen eigen aan het persoonlijk gedrag van verzoeker gebaseerd. Eenvoudige vermoedens en verdenkingen volstaan niet (GwH 112/2019, B.19.4 en B.54.4 en HvJ c-331/16 en C-366/16 van 02.05.2018).

De beslissing is op dit punt niet afdoende gemotiveerd.

Niet alleen is de materiële motiveringsplicht geschonden; verwerende partij schendt op die manier tevens haar zorgvuldigheidsplicht.

Tweede onderdeel: Schending van art. 7 van de Verblijfswet. Schending van art. 74/14 van de Verblijfswet. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Aan verzoeker wordt bij toepassing van artikel 74/14 § 3, 1° (risico onderduiken) en 3° (gevaar openbare orde) verblijfswet geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven.

1.

De bestreden beslissing verwijst dan voor wat het risico op onderduiken betreft naar 4°.

De verwijzing naar 2°, bevat geen wetsartikel. Mogelijk bedoelt de beslissing hiermee artikel 1, § 1, alinea 1, 2° verblijfswet, maar dit staat niet in de beslissing.

Er is bijgevolg een schending van de formele motiveringsverplichting door geen juiste of bestaande rechtsgrond aan te duiden.

Het is niet aan de Raad noch aan verzoeker om zelf maar de rechtsgrond erbij te denken die er mogelijk op past.

2.

Ondergeschikt en voor zover een geldige rechtsbasis toch zou aanvaard worden, quod non, wordt het volgende gesteld in verband met de beweerde motieven dat verzoeker zou onderduiken.

Verzoeker heeft geen belang of intentie om onder te duiken daar hij net wil samenleven met zijn partner. Hiermee is geen rekening gehouden in de bestreden beslissing.

3.

De beslissing verwijst met betrekking tot artikel 74/14 §3, 3° opnieuw naar het administratief verslag opgesteld door PZ Antwerpen en besluit: "Gezien het bedrieglijk karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden".

Verzoeker herhaalt hetgeen hij eerder stelde onder het eerste onderdeel. Verwerende partij lijkt voorbij te gaan aan het feit dat een PV niet hetzelfde is als een veroordeling door een rechtbank, na een onafhankelijk proces waarbij verzoeker zich kon verdedigen.

Bovendien blijkt dat de PV die verwerende partij oplijst niet terug te vinden zijn in het administratief dossier waardoor verzoeker meent dat de gemachtigde geen beoordeling kan maken van het feit of verzoeker al dan niet met zijn gedrag de openbare orde zou kunnen schaden.

Verwerende partij stelt zonder kennis van zaken dat er sprake is van een potentieel gevaar. Zij schendt daardoor niet alleen haar motiveringsplicht, maar ook haar zorgvuldigheidsplicht.

Derde onderdeel, schending van artikel 8 EVRM

Verzoekende partij beroept zich in casu uitdrukkelijk op artikel 8 EVRM.

1.

Verzoekende partij meent dat bovenstaand artikel geschonden wordt door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit artikel definieert het begrip 'privéleven' niet. Vast staat evenwel dat dit begrip dient onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie.

Het Hof oordeelt dat de gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven, alsook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om contacten/relaties met andere mensen en met de buitenwereld in het algemeen aan te knopen en te onderhouden (EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 29 april 2002 Pretty v. Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko v. Letland, §§ 95 en 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof heeft hierbij verduidelijkt dat de waarborg van artikel 8 principieel bedoeld is om de ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van de persoonlijkheid van ieder individu in de relaties met zijn naasten (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Wanneer gezins- of familierelaties tussen meerderjarige vreemdelingen niet kwalificeren als een "gezins- of familieleven" (hiertoe dienen immers in die situatie bijkomende elementen van afhankelijkheid te bestaan die verder reiken dan de normale emotionele banden tussen meerderjarige gezins- of familieleden), dan zal het Hof deze gezinsrelaties wel bekijken als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 43).

Het Hof heeft erkend dat, wanneer de duur van het verblijf van de vreemdeling en de hechtheid van zijn sociale, culturele en familiale banden met het gastland worden onderzocht, de situatie uiteraard niet dezelfde is wanneer de betrokken persoon in het land in zijn kindertijd of zijn jeugd toegekomen is, of zelfs geboren is, in het gastland, dan wel wanneer de betrokken persoon pas op volwassen leeftijd is toegekomen in het gastland.

Dit onderscheid duikt eveneens op in diverse instrumenten van de Raad van Europa, in het bijzonder in de aanbevelingen Rec(2000)15 en Rec(2002)4 van het Comité van Ministers. Artikel 8 van het EVRM verleent geen enkele categorie vreemdelingen – zelfs niet de vreemdelingen die in hun kindertijd of hun jeugd toegekomen zijn of geboren zijn in het gastland – een absoluut recht op niet-uitwijzing. Het Hof heeft evenwel overwogen dat rekening moet worden gehouden de bijzondere situatie van de vreemdelingen die het grootste deel van hun kindertijd, zo niet gans hun kindertijd, hebben doorgebracht in het gastland, er werden grootgebracht en er hun opleiding genoten hebben (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §§ 73-74).

2.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker zich reeds meer dan 11 jaar op Belgisch grondgebied bevindt.

Hij vormt sinds 2019 een hecht koppel met zijn partner die wettige verblijf heeft in België.

Al deze elementen wijzen er volgens verzoeker op dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd, zodat er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Desalniettemin houdt de gemachtigde op geen enkel moment rekening met zijn privéleven. Er wordt gesteld in de bestreden beslissing dat verzoeker verklaart dat hij een vriendin heeft maar dat dit niet blijkt uit het administratief dossier.

Deze motivering is niet afdoende.

Er is op geen enkel moment rekening gehouden of een correcte afweging gemaakt ten aanzien van het gezins- of familieleven in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM ruimer is, en ook het privéleven in België kan beschermen.

Vierde onderdeel, Schending artikel 74/14 Verblijfswet, Schending materiële motivering

Artikel 74/14 §3 verblijfswet houdt geen enkele verplichting in in hoofde van de verwerende partij, maar een mogelijkheid ('kan' afwijken van de termijn van §1). De afwijking van die termijn vereist dan ook een ernstige motivering die bovendien ook nog proportioneel moet zijn rekening houdend met enerzijds de belangen van de Belgische staat en anderzijds deze van verzoeker.

Dergelijke motivering en/of proportionaliteitstoets is er niet.

Het had volstaan om verzoeker gewoon een bevel te geven, quod non, met een termijn zodat hij zo nodig en zo het bevel geldig is, vrijwillig kon vertrekken."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht; Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bevelscomponent van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.6. De bevelscomponent van bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag, meer bepaald artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)”

Verzoeker weerlegt in zijn middel nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig(e) verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”*. Bijgevolg was de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht hem in toepassing van het voormelde artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. De aanwezige raadsvrouw van de verwerende partij benadrukt ter terechtzitting dat deze overweging volstaat om de bevelscomponent van de bestreden beslissing op afdoende wijze te schragen.

2.7. Zoals verzoeker terecht aanhaalt in zijn verzoekschrift, dient evenwel enige nuance te worden aangebracht omdat er geen sprake is van een volledig gebonden bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris. Deze laatste moet, bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, immers rekening houden met *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* bij het nemen van zo’n beslissing. Verzoeker kan echter niet worden bijgetreden waar hij stelt dat in de bestreden beslissing niet zou zijn gemotiveerd in verband met deze meer voordelige verdragsbepalingen. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert immers dat in de beslissing het volgende werd opgenomen:

“Betrokkene verklaart al vier jaar een partner te hebben in België, echter kon de persoon in kwestie niet worden teruggevonden in de database. Daarnaast werd er geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot

regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

2.8. Vervolgens voert verzoeker aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet automatisch zou hebben toegepast en dat er dus niet voldoende werd gemotiveerd waarom dat artikel wordt toegepast in verzoekers situatie. Ook hier stelt de Raad vast dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk verduidelijkt waarom verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet valt door het volgende te stellen:

“Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van PZ Antwerpen op 07.12.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van valsheid in geschriften. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

In zoverre verzoeker de openbare-orde overwegingen viseert, dient erop te worden gewezen dat de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris, dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort of een geldige verblijfstitel, geen determinerend motief uitmaakt van het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien kan verzoeker niet worden bijgetreden in zijn kritiek op de openbare orde-motieven. Verzoeker stelt immers in zijn verzoekschrift dat het onzorgvuldig is van verweerder om op basis van een proces-verbaal (hierna: PV) te besluiten dat hij een gevaar is voor de openbare orde. Verzoeker betoogt dat een PV niet hetzelfde is als een veroordeling door een rechtbank, na een onafhankelijk proces waarbij verzoeker zich kan verdedigen. In zoverre verzoeker zich in dit verband zou beroepen op het vermoeden van onschuld, zoals bedoeld in artikel 6.2 van het EVRM, dient in herinnering te worden gebracht dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staat dat het bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsvrijheid rekening houdt met feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Het feit dat verzoeker beschikt over een blanco strafblad betekent dus niet automatisch dat hij geen gevaar voor de openbare orde zou kunnen vormen.

Uit het administratief verslag van verzoekers interceptie op 7 december 2023 blijkt dat hij zich aan het districtshuis van Deurne (Unolaan) aanbod met een vals of vervalst lers paspoort en dat het personeel van de stad Antwerpen hiervan aangifte deed bij de politie. Verzoeker toont niet aan dat het lerse paspoort dat hij voorlegde authentiek is en maakt dus niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris louter uitging van vermoedens of verdenkingen, zoals bedoeld in de door hem aangehaalde rechtspraak. Verzoeker toont evenmin aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn discretionaire beoordelingsvrijheid kennelijk te buiten is gegaan door te oordelen dat verzoeker omwille van zijn gedragingen geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden of dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door hem op grond van het geheel van zijn vaststellingen een verwijderingsmaatregel op te leggen.

2.9. In een tweede en vierde onderdeel van zijn middel gaat verzoeker in op de motieven uit de bestreden beslissing op grond waarvan hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Deze beslissing is gestoeld op artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 74/14, §3, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet. Deze, door verzoeker geschonden geachte bepaling, bepaalt het volgende:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. (...)
§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
(...)
3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;
(...)
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”*

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek het volgende gesteld:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3,1°; er bestaat een risico op onderduiken.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende Informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakte gebruik van een vals lers paspoort.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde. Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van PZ ANTWERPEN op 07.12.2023 werd de

betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van valsheid In geschriften. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

2.10. Verzoeker haalt in de eerste plaats aan dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is waar ze bij de bespreking van het risico op onderduiken verwijst naar “2°” zonder verder te specificeren over welk wetsartikel het gaat. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat er onduidelijkheid zou bestaan over deze verwijzing. Zoals verzoeker zelf aanhaalt in zijn verzoekschrift, verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar artikel 1, §2, 2°, van de vreemdelingenwet. In dit artikel worden de criteria opgesomd op grond waarvan een risico op onderduiken kan worden vastgesteld:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

(...)

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

(...).”

Het is dus niet kennelijk onzorgvuldig van de gemachtigde van de staatssecretaris om van verzoeker te verwachten dat hij weet dat met de verwijzing naar “2°” bedoeld wordt op het artikel dat het risico op onderduiken definieert. Verzoeker toont met zijn kritiek bovendien niet aan dat hij niet in staat was om kennis te nemen van de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing aangezien hij inhoudelijke kritiek levert op het vastgestelde ‘risico op onderduiken’.

2.11. Verzoeker voert hierbij aan dat hij geen intentie had om onder te duiken daar hij net wil samenleven met zijn partner. Verzoeker weerlegt echter nergens de pertinente overweging uit de bestreden beslissing dat hij *“gebruik (maakte) van een vals lers paspoort”* en dus minstens de intentie had om in het kader van een procedure valse of vervalste documenten aan te wenden. Verzoeker toont dan ook in geen geval aan dat in zijn geval geen toepassing kon worden gemaakt van het criterium uit artikel 1, §2, 2°, van de vreemdelingenwet om een ‘risico op onderduiken’ vast te stellen en op die grond, in combinatie met de vastgestelde bedreiging voor de openbare orde, geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. In zoverre verzoeker in het tweede onderdeel van zijn eerste middel opnieuw stelt dat het kennelijk onzorgvuldig is van de verweerder om enkel op basis van een PV te besluiten dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, kan *mutatis mutandis* worden verwezen naar wat hierboven dienaangaande werd gesteld (zie punt 3.8.).

2.12. Het door verzoeker in zijn derde middel onderdeel geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Er moet dus sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie om te kunnen gewagen van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze beoordeling is een loutere feitenkwestie. Verzoeker haalt zijn relatie aan met zijn partner waarmee hij sinds 2018 een hecht koppel zou vormen. De Raad stelt echter vast dat er geen enkel begin van bewijs voorligt van het duurzame karakter van zijn partnerrelatie. Uit niets blijkt dat

verzoeker op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen een relatie zou hebben. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij een gezinsleven heeft met zijn in Belgische verblijvende partner dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen, waardoor artikel 8, tweede lid, van het EVRM niet van toepassing is. Wat het onderzoek betreft naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoeker en zijn gezin slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223.744), wat te dezen niet het geval is.

Verzoeker betoogt bovendien dat hij gedurende zijn verblijf in België van meer dan 11 jaar een beschermenswaardig privéleven zou hebben opgebouwd en dat het centrum van zijn belangen zich hier bevindt. Ook hier stelt de Raad vast dat verzoeker verzuimt enig begin van bewijs voor te leggen waaruit het bestaan van zijn beschermenswaardig privéleven zou moeten blijken. Bovendien blijkt uit vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, nr. 21878/06). Een verwijderingsmaatregel kan bezwaarlijk worden aanzien als een disproportionele inmenging op een privéleven dat voortvloeit uit een onregelmatige verblijfssituatie.

2.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.14. In een tweede middel, gericht tegen de terugleidingscomponent van de bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, tweede lid, 62, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van het hoorrecht en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“Wat betreft de beslissing tot terugleiding naar de grens

TWEEDE MIDDEL: (...)

De beslissing hanteert wat dit onderdeel betreft grotendeels dezelfde motieven als voor het onderdeel bevel. Eerste onderdeel,

De beslissing hanteert voor de terugleiding als wettelijke grondslag artikel 7, tweede lid verblijfswet, maar ontwikkelt in dat kader de facto dezelfde juridische en feitelijke motieven als voor het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Nochtans bepaalt artikel 7, tweede lid verblijfswet eigen criteria om tot de terugleiding te kunnen besluiten, die wezenlijk verschillend zijn van de motieven voor het bevel op zich.

Zo bepaalt artikel 7, tweede lid, dat enkel kan teruggeleid worden onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater (artikel 74/10 tot artikel 74/19), en enkel in de in artikel 74/14 §3 bedoelde gevallen.

Er is in dit onderdeel van de beslissing geen enkele toepassing gemaakt van of overweging gemaakt met betrekking tot artikel 74/13 dat onder vermelde Titel III quater valt. Artikel 74/13 is niet opgenomen in dit onderdeel van de beslissing.

Er is geen enkele overweging met betrekking tot deze artikels; het voorbehoud is niet onderzocht. Deze artikels impliceren dat ondermeer de toepassing van artikel 74/13 (en artikel 8 EVRM) dient onderzocht te worden vooraleer tot een beslissing wordt overgegaan.

Op dit punt faalt de beslissing; verzoeker verwijst naar en herhaalt hij wat met betrekking tot artikel 74/13 verblijfswet en artikel 8 EVRM gesteld is in het eerste middel.

Artikel 7, tweede lid verblijfswet is niet gerespecteerd daar het daarin geformuleerde voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, niet onderzocht is.

Tweede onderdeel,

De bestreden beslissing verwijst dan voor wat het risico op onderduiken betreft naar 4°.

De verwijzing naar 4° bevat geen wetsartikel. Mogelijk bedoelt de beslissing hiermee artikel 1, § 2, alinea 1, 4° verblijfswet, maar dit staat niet in de beslissing.

Er is bijgevolg een formele schending van de motiveringsverplichting door geen juiste of bestaande rechtsgrond aan te duiden.

Het is niet aan de Raad noch aan verzoeker om zelf maar de rechtsgrond erbij te denken die er mogelijk op past.

Derde onderdeel,

Opvallend is dat in de motivering niets gezegd wordt met betrekking tot artikel 8 EVRM, maar enkel met betrekking tot artikel 3 EVRM, hoewel artikel 74/13 ook het aspect 8 EVRM omvat.

Vierde onderdeel,

Verder herhaalt verzoeker de ontwikkelde argumenten in het eerste middel met betrekking tot de inhoudelijke motivering van de terugleidingsbeslissing, in bijzonder hetgeen gesteld is met betrekking tot het beweerde risico op onderduiken.

Verzoeker heeft een vaste partner van meer dan 4 jaar. Hij heeft al zijn belangen in België.”

2.15. Het tweede middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, artikel 41 van het Handvest, artikel 74/14 van de vreemdelingenwet en van het hoorrecht aangezien hij verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepalingen of dit beginsel zou schenden.

2.16. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft betrekking op de formele motiveringsplicht; Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden terugleidingscomponent kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.17. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen.

2.18. De terugleidingscomponent van de bestreden beslissing is gestoeld op het door verzoeker geschonden geachte artikel 7, tweede lid, van de vreemdelingenwet, waarin het volgende gestipuleerd staat:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

Verzoeker betwist in het eerste en derde onderdeel van zijn tweede middel niet dat hij valt onder het toepassingsgebied van artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet omdat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, maar hij verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris dat onvoldoende rekening werd gehouden met “Titel IIIquater” waarnaar verwezen wordt in het hierboven geciteerde wetsartikel (d.i. “Bepalingen van toepassing op de terugkeer van de onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven”). Meer bepaald zou er geen rekening gehouden zijn met datgene wat is opgenomen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en met artikel 8 van het EVRM.

2.19. De Raad stelt vast dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel wel degelijk rekening werd gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling stipuleert dat rekening dient te worden gehouden “met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

In de terugleidingscomponent wordt betreffende artikel 3 van het EVRM volgende overwegingen opgenomen, in het bijzonder betreffende de “gezondheidstoestand” van verzoeker, hetgeen één van de elementen vormt uit de opsomming in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet:

“Betrokkene verklaart dat hij niets wil zeggen over de redenen waarom hij niet kan terugkeren naar land van herkomst. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Tanzania een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingende zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn."

Wat verzoekers "gezins- en familieleven" en het "hoger belang van het kind" betreft, die beide ressorteren onder artikel 8 van het EVRM, kan worden verwezen worden naar de motivering van de bevelscomponent van de bestreden beslissing, die hierover het volgende stelt:

"Betrokkene verklaart al vier jaar een partner te hebben in België, echter kon de persoon in kwestie niet worden teruggevonden in de database. Daarnaast werd een geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

Hoewel deze motieven betreffende het hoger belang van het kind en verzoekers gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet opnieuw werden opgenomen in de terugleidingscomponent van de bestreden beslissing, kan verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek aanwrijven. Verzoeker kreeg kennis van alle componenten van de bestreden verwijderingsmaatregel zodat hij op de hoogte is van alle erin vervatte motieven. Verzoeker toont niet aan dat het vereist is om deze motieven te herhalen in het kader van de terugleidingscomponent van de bestreden beslissing. Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met de toepasselijkheid van "*Titel Illquater*" in het algemeen, of met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in het bijzonder. Ter terechtzitting houdt de aanwezige raadsvrouw van verzoeker een uiteenzetting over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat verbonden is aan het inreisverbod waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat, maar zij toont daarmee niet aan dat de verwijderingsmaatregel met een onwettigheid behept zou zijn.

2.20. Verzoeker betoogt vervolgens in een tweede onderdeel van zijn tweede middel dat de bestreden beslissing verwijst, voor wat het risico op onderduiken betreft, naar "4°", zonder daarbij een wetsartikel te vermelden. De Raad stelt vast dat verzoeker hierbij uitgaat van een foutieve lezing van de bestreden beslissing. De terugleidingscomponent van de bestreden beslissing bevat immers geen overwegingen in verband met een risico op onderduiken en bijgevolg ook geen verwijzing naar "4°", zodat deze kritiek van verzoeker elke grondslag mist.

2.21. Ook in het vierde onderdeel van verzoekers tweede middel verwijst hij naar het beweerde risico op onderduiken terwijl de terugleidingscomponent van de bestreden beslissing niets uiteenzet in verband met een eventueel risico op onderduiken, waardoor deze kritiek niet dienstig aangevoerd kan worden.

2.22. Waar verzoeker ten slotte nogmaals verwijst naar het feit dat hij al meer dan vier jaar een vaste partner heeft en dat hij al zijn belangen in België heeft, volstaat de Raad met te verwijzen naar de uiteenzetting hierboven in het kader van het onderzoek naar een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM (zie punt 3.12. en volgende).

2.23. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 7 en/of 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er blijkt geen motiveringsgebrek.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	F. TAMBORIJN
--------------	--------------